

samt til at udsætte den ene Sag, indtil den anden er paakendt, fremgaar til Dels af det tidligere anførte, men kan i øvrigt ikke afgøres ved en almindelig Regel. Netop af denne Grund er der ved § 481 givet Retten fuld Frihed til at ordne Forholdet paa den efter det enkelte Tilfældes Beskaffenhed hensigtsmæssigste Maade. Endnu bemærkes, at den her ommeldte Forfølgningspligt ikke blot indtræder i Tilfælde af Arrestens virkelige Fuldbyrkelse, men ifølge Paragrafens næstsidste Stykke ogsaa maa paahvile Arrestrekvirenten, naar Rekvisitus, uden at anerkende Arrestforretningens Lovlighed, afværger Arresten ved at stille Sikkerhed. Forholdet er her i Virkeligheden det, at Rekvirenten gennem Trusel med Arrest har opnaaet en kun i Formen frivillig Sikkerhedsstillelse i Stedet for den lovbestemte Sikkerhed, han ellers vilde have erholdt gennem Arrestens Fuldbyrkelse. Rekvisitus har derfor her lige saa fuldt, som hvor Forretningen sluttes med et egentligt Arrestdekret, Krav paa Adgang til som Sagsøgt at gøre sine Indsigelser imod Arrestforretningens Lovlighed gældende, og den stillede Sikkerhed maa løsgives under de samme Betingelser, som bevirke Arrestbaandets Bortfald. Naar derimod en paabegyndt Arrestforretning nægtes fremmet som søgt uden lovlig Grund, maa Rekvisitus være henvist til som Sagsøger at indtale det Ansvar, Arrestrekvirenten allerede ved Forretningens Paabegyndelse maatte have paadraget sig. —

I Praksis er det vistnok almindelig antaget, at Arrestrekvirenten fritages for sin Forpligtelse til at forfølge Arresten, naar denne bortfalder paa Grund af, at Rekvisiti Bo, være sig i hans levende Live eller efter hans Død, kommer under egentlig Konkursbehandling eller offentlig Skiftebehandling uden Arvs og Gælds Vedgaaelse. I Udkastets § 482 har man sluttet sig til den saaledes i Praksis antagne Mening. Ligesom herefter Arrestrekvirentens Forpligtelse til at anlægge Sag til Arrestens Forfølgning under de angivne Omstændigheder bortfalder, saaledes kan Rekvirenten, for saa vidt han allerede har anlagt Justifikations-sag, hæve denne, medmindre der er nedlagt Erstatningspaastand fra Skyldnerens Side, og Boet vil fortsætte Sagen, jfr. § 84, 3die Stykke. Til denne Regel har § 482 fremdeles knyttet nogle ny Bestemmelser, som gaa ud paa at afskære den Tvivl, der ellers kunde rejses om, hvornaar den i Anledning af Arresten stillede Sikkerhed i disse Tilfælde

kan løsgives. For saa vidt det i Paragrafen forudsættes, at Arresten bortfalder, naar Skyldnerens Bo kommer under Konkursbehandling, skal endnu bemærkes, at der ikke er fundet Grund til i Forslaget at optage den særegne Bestemmelse i Pl. 30te November 1821 om, at Arrestimpe-tranten ikke ved Debtors Fallissement i Udlandet skal hindres i efter en her erhvervet Dom at gøre Eksekution i det arresterede Gods. At et Konkursbo bør behandles der, hvor Fallenten har sit Hjem, og at al hans Formue, ogsaa den, der findes i fremmed Land, bør inddrages i Boet, er en Grundsætning, der mere og mere gør sig gældende i de nyere Love. Det er ogsaa klart, at Konkursbehandlingens Øjemed, at tilvejebringe saa ligelig og retfærdig en Fordeling af Boets Midler som muligt, bedst vil naas igennem en saadan Ordning. —

I § 486 fastsættes det i Lighed med den gældende Ret, at Arresten straks bortfalder, naar Arrestrekvirenten forsømmer den ham paahvilende Forpligtelse til inden den i § 481 ommeldte Frist at anlægge (jfr. § 84, 1ste Stykke) Arrestsag eller Sag i Anledning af Fordringen. Ere disse Sager derimod anlagte inden Fristens Udløb, bliver Arresten, hvilke formelle Fejl Forfølgningen end i øvrigt maatte have, staaende, saa længe ikke nogen af de omhandlede Sager afvises eller hæves. Efter den gældende Ret antages det vistnok, at Rekvisitus, selv om Forfølgning betimelig er iværksat, straks kan fordrø Arresten ophævet af Fogden, naar dens Forfølgning i andre Henseender lider af formelle Fejl. Det maa imidlertid anses for naturligt, at Afgørelsen af disse ofte tvivlsomme Spørgsmaal udelukkende henlægges til den Domstol, for hvilken Forfølgningssagen er indbragt. Herved fjærnes ogsaa den Tvivl, der ellers muligvis kunde rejses, om Fogdens eller den ham overordnede Rets Afgørelse af et saadant Spørgsmaal kunde være bindende for den Domstol, der paa-kender Forfølgningssagen, og den ubetydelige Forlængelse af Arrestens Varighed, Udkastets Regel kan medføre, fortjener næppe at komme i Betragtning. For saa vidt det i Slutningen af Paragrafens 1ste Stykke udtales, at Arrestrekvirenten ikke, fordi Arresten er bortfalden formedelst Mangel af lovlig Forfølgning, er udelukket fra igen at gøre Arrest for den samme Fordring, maa dette anses som stemmende med den gældende Ret. —

Selv om Arresten i Henhold til en efter dens Foretagelse indtraadt Grund,